

Presă și informare

Curtea de Justiție a Uniunii Europene
COMUNICAT DE PRESĂ nr. 170/18
Luxemburg, 13 noiembrie 2018

Hotărârea în cauza C-33/17
Čepelnik d.o.o./Michael Vavti

O reglementare a unui stat membru care permite să se impună destinatarului unui serviciu să sisteze plățile și să plătească o garanție pentru a garanta plata eventualei amenzi care ar putea fi aplicată prestatorului serviciului, stabilit într-un alt stat membru, pentru încălcarea legislației muncii din primul stat membru, este contrară dreptului Uniunii

Astfel de măsuri naționale depășesc ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor de protecție a lucrătorilor, de combatere a fraudei, în special sociale, și de prevenire a abuzurilor

Societatea Čepelnik, cu sediul în Slovenia, i-a furnizat domnului Michael Vavti servicii care țin de sectorul construcțiilor în valoare de 12 200 de euro. Prestațiile au fost efectuate de lucrători detașați într-o casă aparținând domnului Vavti, situată în Austria. Domnul Vavti a plătit Čepelnik un avans de 7 000 de euro.

În 2016, poliția financiară austriacă a efectuat un control pe șantier și a reproșat Čepelnik săvârșirea a două contravenții în raport cu legislația muncii. Ca urmare a acestei constatări, poliția financiară i-a impus domnului Vavti să sisteze plățile și a solicitat autorității administrative competente (Bezirkshauptmannschaft Völkermarkt, autoritatea administrativă a districtului Völkermarkt, denumită în continuare „BHM Völkermarkt”) să dispună constituirea de către domnul Vavti a unei garanții pentru a garanta plata unei eventuale amenzi care ar putea fi aplicată Čepelnik în cadrul procedurii care urma să fie inițiată în urma controlului. Poliția financiară a solicitat stabilirea garanției în cuantum echivalent cu suma de plată restantă, și anume 5 200 de euro. BHM Völkermarkt a admis această cerere și M. Vavti a procedat la plata unei garanții în acest cuantum.

Împotriva Čepelnik a fost inițiată o procedură cu privire la contravențiile constatate. În luna octombrie 2016, Čepelnik a fost obligată la plata unor amenzi de 1 000 și de 8 000 de euro pentru aceste contravenții.

După finalizarea lucrărilor, Čepelnik a solicitat domnului Vavti plata unei sume de 5 000 de euro. Acesta din urmă a refuzat să plătească suma pretinsă, susținând că plătitese o garanție de 5 200 de euro către BHM Völkermarkt. Ca urmare, Čepelnik a inițiat o procedură pentru plata soldului datorat împotriva domnului Vavti.

Bezirksgericht Bleiburg/Okrajno Sodišče Pliberk (Tribunalul Districtual din Bleiburg, Austria) solicită Curții de Justiție să stabilească dacă dreptul Uniunii interzice unui stat membru să dispună unei persoane care a comandat realizarea unor lucrări în același stat membru să sisteze plățile și să constituie o garanție în cuantum echivalent cu cuantumul încă datorat în cazul în care o asemenea sistare a plății și o asemenea garanție servesc exclusiv asigurării plății unei eventuale amenzi, care ar putea fi aplicată ulterior prestatorului de servicii care a realizat aceste lucrări și care are sediul în alt stat membru, în cadrul unei proceduri distincte.

În hotărârea pronunțată azi, **Curtea arată, mai întâi, că Directiva privind serviciile¹ nu este aplicabilă unor măsuri precum cele prevăzute de reglementarea austriacă în discuție.** Astfel,

¹ Directiva 2006/123/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 decembrie 2006 privind serviciile în cadrul pieței interne (JO 2006, L 376, p. 36, Ediție specială, 13/vol. 58, p. 50).

textul directivei menționate precizează că aceasta nu afectează „legislația muncii”, noțiune pe care o definește în sens larg. Curtea observă că această dispoziție nu instituie nicio distincție între, pe de o parte, normele de fond în materia legislației muncii și, pe de altă parte, normele referitoare la măsurile prevăzute pentru a asigura respectarea acestor norme de fond și cele care vizează asigurarea efectivității sancțiunilor aplicate în caz de nerespectare a acestor norme.

Curtea arată de asemenea că, prin această directivă, legiuitorul Uniunii a urmărit să asigure respectarea unui echilibru între, pe de o parte, obiectivul eliminării obstacolelor din calea libertății de stabilire a prestatorilor, precum și din calea liberei circulații a serviciilor și, pe de altă parte, cerința asigurării unui nivel înalt de protecție a obiectivelor de interes general, în special necesitatea de a se conforma legislației muncii. Curtea observă că instituirea, prin intermediul unei reglementări naționale, a unor măsuri disuasive în scopul asigurării respectării normelor de fond în materia legislației muncii și a normelor care vizează asigurarea efectivității sancțiunilor impuse în caz de nerespectare a acestor norme de fond contribuie la asigurarea unui nivel înalt de protecție a obiectivului de interes general constituit de necesitatea de a se conforma legislației muncii.

Având în vedere aceste elemente, Curtea concluzionează că excepția referitoare la „legislația muncii”, prevăzută de directivă, include o astfel de reglementare națională.

După ce a înlăturat aplicarea Directivei privind serviciile, Curtea examinează aspectul dacă o reglementare precum cea în discuție este conformă cu libera prestare a serviciilor². În această privință, aceasta amintește că sunt considerate restricții privind libera prestare a serviciilor toate măsurile care interzic, îngreunează sau fac mai puțin atractivă exercitarea acestei libertăți. Curtea constată că măsuri care impun beneficiarului, în cazul unei suspiciuni rezonabile referitoare la săvârșirea de către prestatorul de servicii a unei contravenții la legislația națională a muncii, să sisteze plățile datorate cocontractantului său și să plătească o garanție în quantum echivalent cu prețul lucrării încă datorat sunt de natură să îl priveze, pe de o parte, pe destinatarul serviciilor, de posibilitatea de a păstra o parte din acest quantum cu titlu de compensație în caz de realizare defectuoasă sau de finalizare cu întârziere a lucrărilor și, pe de altă parte, pe prestatorul de servicii de dreptul de a pretinde plata quantumului încă neplătit. În consecință, aceste măsuri implică o restricție privind libera prestare a serviciilor.

Curtea amintește însă că o astfel de restricție poate fi admisă cu condiția să răspundă unor motive imperative de interes general, să fie de natură să asigure realizarea obiectivului urmărit și să nu depășească ceea ce este necesar pentru atingerea acestuia.

În ceea ce privește obiectivele de protecție socială a lucrătorilor, precum și de combatere a fraudei, în special sociale, și de prevenire a abuzurilor, Curtea arată că măsurile prevăzute de reglementarea austriacă în discuție, care vizează să asigure efectivitatea sancțiunilor care ar putea fi impuse prestatorului de servicii în cazul încălcării legislației muncii, pot fi considerate apte să garanteze realizarea acestor obiective. În schimb, în ceea ce privește proporționalitatea unei asemenea reglementări în raport cu obiectivele menționate, Curtea observă că aceasta prevede posibilitatea de a impune asemenea măsuri chiar înainte ca autoritatea competentă să fi constatat o contravenție la legislația națională a muncii. Pe de altă parte, aceasta nu prevede că prestatorul de servicii în privința căruia există o suspiciune rezonabilă că ar fi săvârșit o asemenea contravenție poate, înainte de adoptarea măsurilor respective, să își prezinte observațiile cu privire la faptele care îi sunt imputate. În sfârșit, întrucât quantumul garanției care îi poate fi impusă destinatarului serviciilor poate fi stabilit de autoritățile competente fără a ține seama de posibilele deficiențe de construcție sau de alte deficiențe ale prestatorului de servicii în executarea contractului de antrepriză, acesta ar putea depăși, eventual într-o măsură considerabilă, quantumul pe care ar trebui să îl plătească în mod normal beneficiarul vizat la încheierea lucrărilor.

Curtea concluzionează că **o reglementare a unui stat membru, potrivit căreia autoritățile competente pot să impună unui beneficiar stabilit în acest stat membru să sisteze plățile către cocontractantul său stabilit într-un alt stat membru sau chiar să plătească o garanție într-un quantum echivalent cu prețul lucrării încă neplătit, pentru a garanta plata eventualei**

² Articolul 56 TFUE.

amenzi care ar putea fi aplicată acestui cocontractant în cazul unei încălcări dovedite a legislației muncii din primul stat membru, depășește ceea ce este necesar pentru realizarea obiectivelor de protecție a lucrătorilor, precum și de combatere a fraudei, în special sociale, și de prevenire a abuzurilor.

MENȚIUNE: Trimiterea preliminară permite instanțelor din statele membre ca, în cadrul unui litigiu cu care sunt sesizate, să adreseze Curții întrebări cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau la validitatea unui act al Uniunii. Curtea nu soluționează litigiul național. Instanța națională are obligația de a soluționa cauza conform deciziei Curții. Această decizie este obligatorie, în egală măsură, pentru celelalte instanțe naționale care sunt sesizate cu o problemă similară.

Document neoficial, destinat presei, care nu angajează răspunderea Curții de Justiție.

[Textul integral](#) al hotărârii se publică pe site-ul CURIA în ziua pronunțării.

Persoana de contact pentru presă: Corina Gabriela Socoliuc ☎ (+352) 4303 4293

Imagini de la pronunțarea hotărârii sunt disponibile pe „[Europe by Satellite](#)” ☎ (+32) 2 2964106